

Üzemi könyvtárosaink munkájának néhány hiányosságáról

Üzemi könyvtáraink munkája a párt-szervezetek segítségével az elmúlt évekhez viszonyítva hatalmas fejlődésen ment keresztül, amit mi sem bizonyít jobban, hogy ma már nincs üzem, amelynek jól, vagy kevésbé jól működő könyvtára ne lenne. Az üzemi könyvtármunka egyre inkább szerves részévé válik szocialista kultúrforradalmunknak, de szerves részévé válik a dolgozók szakmai, politikai és kulturális színvonala emelésének is.

Az eredmények mellett jócskán akad hiányosság is s ezeknek feltárása hozzá fog járulni a hibák kiküszöböléséhez.

Üzemi könyvtárosaink egyik egyöntetű hibája a brosrák jelentőségének lebecsülése, amely szinte brosrá-ellenességben nyilvánul meg. Üzemi könyvtárosaink tekintélyes része nem látja a különböző brosrák jelentőségét az olvasómozgalmakban és bár nem mondják, mégis az a látszat alakul ki, hogy a brosráknak a könyvtárba való besorozása, adminisztrálása ugyanolyan munkával jár, mint egy-egy vasos könyvnek. Aki ezt az álláspontot képviselik, nincs igazuk. A brosrá előiskolája a hosszabb lélekzetű könyvek olvasásának. Nem egy dolgozót a brosrákon keresztül vezettek rá a könyvolvasás szeretetére, a szakmai könyvek rendszeres olvasására. Könyvkiadásunk az elmúlt években közel 100 szovjet és magyar sztahanovista élenjáró munkamódszerét ismertető brosrát adott ki. Ezeknek a brosráknak a gyakorlati célja abban rejlik, hogy a sok ábrával megmagyarázott munkamódszereket a különböző szakmák dolgozói a brosrák alapján elsajátítsák, saját munkaterületükön bevezessék, s ezáltal az új technika harcosaivá váljanak. Pioker Ignác, az Egyesült Izzó Kossuth-díjas gyalusa, aki 23 hónap alatt teljesítette elsőnek hazánkban az öt éves tervét, nem egyszer hivatkozik arra, hogy új munkamódszerét nem kismértékben a »Szovjet sztahanovisták« sorozatban megjelent *Titov-Nyikiforov sztahanovista gyalusok* című brosrából sajátította el.

Muszka Imre elvtárs, akinek újításai ugyancsak megjelentek brosrá formájában. büszkén dicsekedhet azzal, hogy *Bikov: A sztahanovista gyorsvágás* című brosrá tanulmányozása, Bikov elvtárs személyes tapasztalatátadása segítette hozzá »az ország legjobb esztergályosa« büszke cím elnyeréséhez.

Nem kisebb segítséget nyújtott például hazai martinásainknak és olvasztárjainknak az Amosov: *Negyedszázad a Martin-kemencénél* című brosrá. Iónás Ferenc elvtárs, a Rákosi Mátyás Művek Martin-üzemének sztahanovista olvasztárja e brosrán keresztül kapott tapasztalatait terjeszti széles körben munkatársai között.

Üzemi könyvtáraink egy másik hiányossága, amely szintén a brosrá ellenességéből ered, hogy könyvtárainkból hiányznak a szovjet szakszervezeti munkamódszereket ismertető szakszervezeti brosrák. Pedig a most folyó szakszervezeti választások alkalmával az új szakszervezeti káderek ezrei kerülnek be a szakszervezeti apparátusba, akik részére felmérhetetlen segítséget nyújtanak munkájukhoz a szakszervezeti brosrák. Melyik szakszervezeti bizalmi menné például azt mondani, hogy munkájának jó elvégzéséhez nem nyújt segítséget a *Szakszervezett bizalmi a szovjet üzemekben* című füzet. Az üzemi kultúrfelelősök is elismerhetik, hogy kulturmunkájuk jobbátételéhez milyen nagy segítséget nyújtott — annak, aki tanulmányozta — a *Kulturmunka a szovjet szakszervezetekben*, vagy *Szocialista kulturmunka Ózdon* című könyvecske. Ezen a téren is, mint a sztahanovista brosráknál, nemcsak az a tennivaló, hogy a brosrát a könyvtárba megtalálhatóvá tegyünk, hanem az, hogy szívós fölvilágosító munkával az érdekelteket olvasóivá tegyünk. Fel kell hívni a figyelmüket a dolgozóknak — ha kell a munkapadnál is —, hogy milyen segítséget nyújtanak a brosrák a munkatermelékenység fokozásában, illetve a szakszervezeti munka megjavításában.

Egy harmadik hiányossága üzemi könyvtárosainknak a szakmai könyvek beszerzésében mutatkozó mechanizmus. A műszaki könyvek beszerzésénél, könyvtárosaink nem mindig veszik figyelembe az üzem műszaki adottságát, mert ha figyelembe vennék, nem történné meg például, hogy textilipari üzemben építőipari könyveket, vasas üzemekben bányászati könyveket találunk a könyvtárban. Mint rendkívül kirívó példát említem meg, hogy az Ikarus-gyár könyvtárosai a 90.— Ft-os Scsegolev: *Mezőgazdasági rovartan című könyvet*, vagy a *Gurítódomb gépesítése* című szakkönyvet szerezték be, ugyanakkor a könyvtárban alig voltak találhatóak a fémek gyorsmegmunkálásáról szóló

brosúrák. Azt hiszem, ennek az üzemi könyvtárnak nem volt elsőrendű szüksége az *Irodalomtanítás munkamódszere* című könyv, mikor az átképzős esztergályosok Ogloblin: *Vasztergályozás alapjai* című könyvet keresték a könyvtárban és nem találták.

Üzemi könyvtárosaink e hiányosságok kiküszöbölésével, a »Nem kell broszúra a könyvtárba« elv megszüntetésével nemcsak jobbá teszik könyvtármunkájukat, hanem a broszúrák tervszerű propagálásával hozzásegítik dolgozóinkat szakmai továbbképzésükhöz, ezen keresztül a munka termelékenységének emeléséhez.

RAZSO ERNŐ

Könyvekkel is harcoljunk a békéért

Ez év júniusában hatalmas béketalálkozó lesz hazánkban. Ez az esemény újabb kifejezője lesz annak a törhetetlen békeakaratomnak, amely a Szovjetunió vezette, 800 milliós: béketábor magyarországi frontszakaszának harcosait: az egész dolgozó magyar népet eltölti.

A szó: béke, minden becsületes ember szívét-lelkét mélyen megmozgatja. Nagy békedemonstrációinkat olyanmá kell tennünk, hogy ez a szó minél messzebbhangzó legyen: a találkozó lelkesítse újabb bátor tettekre mindazokat, akik a béke nagy ügyéért harcolnak és rettentse vissza az imperialista gyilkosokat, akik egy újabb háború borzalmaait próbálják az emberiségre zudítani.

A könyvtári munka eszközeivel is hozzá kell járulnunk ahhoz, hogy a béketalálkozót minél sikeresebbé tegyük. A legkínálkozóbb lehetőség egy olyan könyvkiállítás megrendezése, amely a legszélesebb tömegek figyelmét felhívja a békeharccal kapcsolatos legkiemelkedőbb művekre. Természetesen az olvasókkal való foglalkozás bevált módszereit alkalmazva, azt is el kell érőnünk, hogy minél többen elolvassák ezeket a könyveket.

A könyvanyagot tartalmaznia kell politikai és szépirodalmi műveket.

Az anyagot a következő csoportosításban rendezzük el:

I. »VEZETŐINK A BÉKEMOZGALOMRÓL.« Ez a csoport foglalja el a kiállítási asztal (vagy egyéb tárgy) közepét — mint ahogyan az összes problémák megvilágításában, a marxizmus-leninizmus klasszikusainak, pártunk vezetőinek munkái foglalják el a főhelyet. Lenin Válogatott Művei II. kötetének 260. oldalán találjuk a híres békedekrétumot, amely bizonyítja azt, hogy az első szó, amellyel a szovjet kormány a többi népekhez fordult — a béke szava volt. Nyissuk ki itt a könyvet és úgy helyezzük el. Mivel ez a két oldalon a fejléc nem közli a szerző nevét, helyezzünk kis kartonlapot a kinyitott könyvre, amelyre felírjuk: Lenin: »Előadói beszéd a békéről. 1917 november 8. (október 26.)« Sztálin: »A békéért« c. könyve alapvető útmutatásul szolgál és a legértékesebb fegyvert jelent a haladó emberiség békeharcaiban. Rákos elvtárs »A békéért és a szocializmus építéséért« c. gyűjteményes kötete valamennyi cikkén végighúzódik a béke fenntartásának, harcoss megvédésének gondolata: »A béke frontjának az a szakasza, amelynek megőrzése a magyar dolgozókra, a magyar ifjúságra van bízva, erős és szil-